

Никола Вапцаров

Един сляп

Един слеп
свири на чело
в кварталното кино.
И теб
ти се струва,
че чуваш
на тройка в степта необятна звънци
и виждаш дори
как мъж и жена се целуват.
Облечени в боброви шуби,
снегът ги милува...
А те са сами –
далече от хората груби.

О, колко различен
е нашият слух
и колко далече
сме с тебе сега!...

Аз виждам: разкаляна вечер.
Тъга
притиска квартала...
И знам,
че там –
зад всяка стена
и ограда –
страда
един
отхвърлен син
на живота.

Притихва последната нота
на този миньорен пасаж.
Ти още живееш със своя
далечен, загубен мираж.
Не чувстваш, че вече покоя
е само привиден. Сега
за мене дори е обида
да креташ със куха тъга,
да хленчиш, задето умира
в Испания рицар. Защо,

когато светът е миниран
със ново идейно ядро;
когато над твоите степи,
покрити от белия сняг,
преминал е пролетен ветър,
преминал е бързия влак
на новите хора, донесли
слънца от Кавказ и Урал,
и няма ни спомен далечен
от дивата степна печал.

Послушай,
и в свежия ручей
на този съзвучен поток
умий си очите,
и гледай –
светът е широк!
Светът е в тебе и мен
и в тази тълпа,
която наричат безлична.
Но аз я обичам,
защото тя крачи нагоре,
към новия ден,
защото се бори!

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11405>]